

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 17.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 23. April 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa
Kvindebladet „Hvad vi vil“
tegnes paa nærmeste Posthus.

Den ny Skolereform.

Der er intet socialt Spørgsmaal, der ligger Kvinderne nærmere end Skolespørgsmaalet, og ikke mindst os Kvinder, som arbejder for borgerlig Ligestilling med Manden; thi vi véd, det er ikke os, men den Slægt, vi bærer frem, som skal naa den virkelige Forstaaelse og Lighed mellem Kønnene, der skal bygge et nyt Samfund med Harmoni og Lykke.

Vor egentlige Opgave er derfor kun at opelske, udvikle og udruste vore Børn til at tage det Land i Besiddelse, der ikke længere byder Ørkenkaar for Kvinden med Savn og Længsel, men et frugtbart Land til Opdyrking.

Ser vi Kvindesagsvenner derfor med Haab paa Fremtiden for vore smaa Dreng og Piger, ser paa dem som de, der skal naa Menneskets *Ret*, som Fællesundervisning og social Ligestilling er en Betingelse for, saa er det naturligt, at vi hilser med Glæde enhver ny Skolereform, der bringer os denne Betingelse nærmere; især paa Kommuneskolens Omraade, som omfatter det brede Lag i Samfundet.

En saadan foreligger i de første Dage til Forhandling i Borgerrepræsentationen.

Direktionen for *Borger- og Almueskolevæsenet i København* har afgivet sin Udvalgsbetænkning, Magistraten har udtalt sin Mening, og den endelige Drøftelse og Vedtagelse ligger nu i Kommunalbestyrelsens Haand.

Men skal vore Repræsentanter være i Overensstemmelse med deres Vælgere, da maa de ogsaa have tydelig Besked fra os, og hvem skulde være mere interesserede i Børnenes Vel end Mødrene; dem er det, der først og fremmest maa sætte sig ind i de Reformer, Direktionen foreslaar, danne sig en Mening herom og udtale dem.

Den væsentligste Reform er, at *Gymnastik optages som obligatorisk Fag i Pigeskolens højere Klasser*. Man tænker sig Gymnastikundervisningen udført saa vel i Betalings- som i Friskolens 3die, 2den og 1ste Klasse, hver med 2 Timer ugentlig. Kommunen paatager sig Anskaffelsen og Renligholdelsen af Gymnastikdragterne. Gymnastiklærerinderne lønnes lige som Gymnastiklærerne.

Et Mindretal i Direktionen har foreslaaet, at der gøres et Forsøg med *Undervisning i Husholdning og Madlavning* i nogle af Kommunens Pigeskolers *Afgangsklasser* som et pligtmæssigt Fag indenfor den sædvanlige Skoletid.

Udvalget udtaler sig i Slutningen af sin Betænkning om *Fællesundervisning* for Dreng og Piger som heldig, men medførende praktiske Vanskeligheder for de københavnske Kommuneskoler.

Fortsættelsesskoler derimod betragter Udvalget som noget, enhver Skoleven maa ønske. Der siges saaledes: „En obligatorisk Fortsættelsesskole, selv om denne kun tog Sigte paa at vedligeholde og befæste de elementære Kundskaber, der hører den almindelige Almueskole til, maatte derfor hilses med Glæde; idet det maa erkendes, at den danske Folkeskole paa dette Punkt endnu mangler et vigtigt og betydningsfuldt Led i sin Organisation“.

En saadan Udtalelse fra vore mest indflydelsesrige Skolemænd kan ikke andet end glæde os, thi er der noget, der har ødelagt

Samfundet, saa er det den blodige Synd, der øves over for de smaa, umodne Væsener, der slippes ud i Verden i 14 Aars Alderen for at tage Erhvervspligten paa sig; navnlig Pigerne. Drengene gaar dog i de fleste Tilfælde i Haandværkerlære, men saa godt som ingen af Kommuneskolepigerne faar en Læretid i deres Ungdom.

Men denne *Betænkning* om Ønskeligheden af Ungdomsskoler er ikke nok. Her maa vore Borgerrepræsentanter tydeliggøre paa vore Vegne, at der maa gøres Alvor af *Fortsættelsesskoler*, og hvis Forældrene ikke har Raad til at beholde Børnene hjemme, maa der fra Kommunens Side ydes disse eller andre Værger Vederlag for Børnenes Ophold. De unge maa have en Skoletid i deres Ungdom.

Husholdningsskolen staar jo for mange Kvinder som uhyre ønskelig. Vi sværmer ikke for denne knyttet til Børneskolen og frem for alt ikke til vore smukke nye Kommuneskolebygninger.

Vi finder det meget godt og nyttigt for enhver lille Pige — og Dreng for Resten ogsaa — at de lærer disse elementære Regler i Husholdning og faar lidt praktisk Færdighed i Kogekunsten; men ikke paa anden Maade end som et frivilligt Fag udenfor Skoletiden som for Sløjd. Og hvis man vil betragte Skolepigerens Undervisning i Madlavning, som om der derved blev givet dem Betingelser til at ernære sig selv, saa vilde det være en stor Vildfarelse. For det første ligger det langt fra for alle Piger at være huslige, for det andet kan eller skal alle Kommuneskolepigerne ikke ernære sig som Tjenestepiger. Arbejdsforholdene i vor Tid og i vort Samfund vil kalde paa dem andet Steds; dog herom har jeg tidligere udtalt mig fyldigere (se min Artikel i *Vor Ungdom* 6te Hefte 1892 „Almuepigebørnenes